

DANICA.

Katolišk cerkven list.

N. 52.

V četrtek 23. grudnia 1852.

Třecaj 7.

Adventne misli.

„Bratje! prosim vas v imenu Gospoda našiga Jezusa Kristusa, de vsi enako govorite in de ne bo nobenih razpertij med vami; temuč de ste vsi popolnoma eniga serea in enih misel.“ I. Kor. 1, 10.

V.

Bilo je poslednje dni pred božičem; — že štirkrat me je moj Bogomil v adventnim času obiskal, spodobi se tedaj, sim si mislil, de tudi jaz enkrat njega obišem. Sim mislil in storil. Ko se izbi bližam, ga že zaslišim pobožno peti eno naših nar lepših starih cerkvenih pesem: „Je eno dete rojeno“, in ko v izbo stopim, ga najdem silno veseliga lica in pridnih rok, — in per katerim delu? Ravno je napravljaj na steni prav lepe jaslica v čast presvetiga rojstva Gospoda našiga Jezusa Kristusa. To mi dopade, ljubi Bogomil, ga pozdravim, de te veseliga najdem per veselim delu; Kristus sam nam pravi: Ako ne postanete kakor otroci ne pojdete v neboško kraljestvo; prav je tedaj, de se kakor nedolžne deteta tudi ti po otroško veseliš rojstva tistiga Deteta, ki nam že v jaslicah oznanuje ljubezin, veselje in mir! Začnem tedaj jaslica ogledovati; ali bolj ko sim jih ogledoval, bolj sim se čudil. Rečem torej Bogomilu: Ne zameri mi, ljubi Bogomil! več jaslic sim že vidil, vonder takšnih še ne, kakoršne so tvoje; vse si nekako v prilikah in podobah naredil in napisal, katerih ne morem naglo razumeti. Bogomil se mi malo nasmeja in reče: „Res je, de je na mojih jaslicah veliko podob in prilik; pa sej tudi današnje dni skorej v samih podobah in prilikah živimo. Vse je negotovo in le malo je prav resničniga med nami; vse naše djanje in nehanje se mi zdi kakor sanje bolniga človeka, v kterih mu zdaj žalostne zdaj vesele podobe pred oči stopijo, zdaj se ustraši, zdaj se razveseli, ali ko se zbudi, se prepriča, de so rodile strah in veselje le prazne sanje. Zato tedaj sim hotel tudi jaz svoje adventne misli okoli jaslic v podobe in prilike skriti, ker se močno bojim, de bi utegnile tudi moje adventne misli — le prazne sanje ostati, in de bi se utegnile le silno malo od vsiga tega, kar si mislim in želim, vresničiti.“ Bogomil pomakne potem dva stola pred jaslica in me prosi, de se usedem.

Ko sva se usedla, je začel Bogomil: „Glej, ljubi perjatelj! do mojih jaslic peljajo tri stopnje. Na prvo stopnjo sim zapisal: Pokoršina, zato ker brez pokoršine do božjih in cerkvenih zapoved nobeden človek do Kristusa priti ne more, kakor

je sam učil: „Ne, kateri reče: gospod, gospod! pojde v neboško kraljestvo: ampak tisti, kateri voljo mojiga Očeta dopolni, kateri je v nebesih“. Tode ravno ta pokoršina sedanje dni silno peša in gotovo je, de se niso zlasti cerkvene zapovedi še nikdar tako splošno in s tako ošabnim zaničevanjem prelomovale, kakor sedanji čas. Akoravno tedaj Dete Jezus vse ljudi k sebi kliče, se vonder močno bojim, de bo število tistih le silno majhno, kateri bi na prvo stopnjo, ki k njegovim jaslicam pelja, stopiti hotli. Na drugo stopnjo sim zapisal zatajevanje, zato ker pokoršina ni mogoče brez zatajevanja, in potem tudi zato, ker je zatajevanje poglavitno znamenje kersanskiga življenja, tako, de se brez zatajevanja celo nobeden Kristusoviga učenca imenovati ne sme, kakor je sam učil: „Kdor hoče za menoj hoditi, naj zataji sam sebe, naj zadene vsaki dan svoj križ, potem naj pride in hodi za menoj“. Bo število tistih že majhno, kateri bodo na prvo stopnjo stopiti hotli, se močno bojim, de bo število tistih še veliko bolj pičlo, kateri bi se v sedanjim času vesoljne mehkuznosti in samosvoje ljubezni na drugo stopnjo povzdigniti hotli. — Na tretjo stopnjo sim zapisal daritev, zato ker je daritev hči zatajevanja in drugo poglavitno znamenje kersanskiga življenja. Brez daritve ne sme in ne more nobeden pred obličje Jezusovo. Kakor je Jezus samiga sebe daroval popolnoma v odrešenje svojih bratov, tako moramo tudi mi nasprot popolnoma darovati sebe in vse, kar imamo, Bogu v čast in v blagor svojih bratov. Samiga sebe zatajevati in sebi pertergano svojim bratom darovati, je nar bližnjiši pot do presvetih jaslic Jezusovih. O de bi jih bilo, veliko, kateri bi, dar kersanskiga usmiljenja v roki, se na božični dan veseli verstili okoli oltarja Gospodoviga in obilno obdarovali preubogo Dete v jaslicah! — Pokoršina, zatajevanje in daritev nas tedaj perpelja do jaslic Kristusovih, na ktere, kakor vidiš, sim z rudečo barvo le samo tri besede zapisal: Ljubezin tirja ljubezin! O kako malo je, kar Jezus v jaslicah od nas tirja; drugiga noče od nas, kakor za svojo ljubezin zopet našo ljubezin! In vonder se silno bojim, de se bo našlo le malo serc na svetu, ktere bi se vsakoršni drugi ljubezni odpovedale. In z gorečo in popolno ljubeznijo Jezusa objele in se z njim zaročile! — Zvezdo, ki je modre iz jutrovih dežel v Betlehem peljala, sim perpel nad jaslica in okoli nje napisal besede Kristusove: „Jaz sim luč sveta; kdor mene nasleduje, ne hodi v tami, temuč bo imel luč življenja“. O de bi pač vse ljudstva, vsi narodi to luč spoznali, za to lučjo hodili; in vonder se zopet bojim, de se jih bo našlo veliko, celo med katoliškimi

kristjani, kateri luč tega sveta bolj ljubijo, kakor luč nebeško in visokejši cenijo ukanljivo luč svoje pameti, kakor Betlehemske zvezde! O kako malo so današnji modrijani trem modrim podobni, ki v ponižni molitvi tukaj kleče pred jaslicami Kristusovimi, in zvezdi bolj kakor svojim očem verovaje v hornim detetu Boga častijo!

Ne zameri mi vender, ljubi Bogomil! sim mu rekel, vse mi dopade, ker si mi povedal, le tovaršije ne morem prav razumeti, ktero si trem modrim perdružil. Kaj pomeni sv. Alojzi, sv. Ignaci, sveta brata Ciril in Metod per jaslicah Kristusovih, sej so vonder vsi ti svetniki veliko sto in sto let po Kristusovim rojstvu živeli? „Tega zgodovinskiga pregreška si pa ti sam kriv, ljubi prijatelj!“ mi za- verne Bogomil. „Tvoje adventne misli so mi namreč šle globoko v srece; kar si mi ti pravil, sim domu pridši, še zopet in zopet premišljeval, in ker se mi je vse, kar si govoril, silno resnično zdelo, sim sklenil, poglavitne tvojih in mojih adventnih misel v treh podobah na svojih jaslicah izraziti, de bi perložnost imel, vsim, kateri bi še utegnili priti, moje jaslice ogledovat, najne adventne misli razodeti in jih tudi njih premišljevanju perporočiti.“

(Konec sledi.)

Pismo iz Hartuma v Afriki.

Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Na Tvojiga goda dan 1852 (18. kozop.)
Bog Ti daj dobro!

Dragi prijatelj!

Jesen, ktere tukaj ne poznamo, se je per vas že vstanovila s svojim hladnim, meglenim, mokrotnim in neprijetnim vremenam, in vas bo kmali silila, si per preči gorkote iskati; za nas je pa imeniten ta čas zato, ker odnehuje sapa od juga, in sapa od severa pihati začčenja. Čas se je torej perblizal, de se imajo dopolniti besede iz mojiga zadnjiga pisma, de jeseni, ko bo sapa od severa zopet pihala, bo naša barka proti jugu veslala; čas se je perblizal, de se bodo nekteri zmed nas na Belo Reko podali k nevernim zamorcem, in kar ti z veseljem naznanim, tudi jest sim eden zmed tistih. Gospoda Trabant in Mosgan in jest se bomo perdružili gospodu Vinkotu misjonarju, ki je 11. rožnika z Bele Reke v Hartum persel, in se bo zdej zopet nazaj podal. Hartum bomo, kakor vidiš, v kratkim zapustili, mislim, de v prvi polovici prihodnjiga mesca, in gremo, kamor nas kliče Božja previdnost, v daljnem jugu blizo ekvatora med zamorci si noviga doma iskat. Daleč smo bili že zdej od doma, še delj se bomo pa zdej podali, in ne bomo imeli perložnosti; kakor dozdej, se večkrat v letu pogovarjati; enkrat v letu gredo barke iz Hartuma na Belo Reko, enkrat v letu nam bodo novice iz Evrope donašale, in enkrat v letu bodo naše dopise prejemale. Bog daj, de bi vam zemogli veselih novic dopisovati. — Dežele na Beli Reki so, kakor nam jih gospod Vinko popisuje, lepe, prijetne in rodovitne; dežja jim ne manka, samo dva mesca v letu neki ne dežuje, to je prosenca in svečana, in takrat je, kakor se perpoveduje, gorkota v tistih krajih naj viši; pušav tam ni, polje je zeleno in hribi so obrašeni. Stvarnik je v svoji milosti oblagodaril te dežele, in je ljudem perpravil prijetno prebivališe; le škoda de ljudje v tistih kra-

jih svojiga stvarnika ne poznajo in ne časté, in de v popolnoma temoti brez vere in brez upanja živijo in umerjó. Jim iz te smertne temote pomagati, je naša želja, in od naše strani se vse stori, kar bi utegnilo v ta namen služiti, in kar bi zamoglo serca zamorcov nam nakloniti. Gospoda Kociančič in Danninger sta prav umetno altar zdelala iz lesa, ki je orehovimu podoben; posebno lepa je pa podoba Mater Božje, ki je odločena za altar, kar bi utegnilo za zamorce prav mikavno biti. Naš vertnar gospod Hruška nam je podelil marsikterih semen, s kterimi si mislimo kak vertic zasaditi, in morde tudi še kterimu drugimu vstreči. Častiti gospod Vikari, ki vso svojo skerb obrača v to, nas z vsim potrebnim previditi, nam je preskerbel mnogoterih oblačil, in veliko družih reči, ktere bomo ljudem podarili; to vse, de bi nas tolikanj raji sprejeli, in de bi tolikanj raji svoje ušesa odperli našimu nauku. Naj bi Bog v svoji milosti na njih pogledal, in naj bi uslišal molitve toliko kristjanov, kateri kakor slišimo, od več krajev, tako goreče molite za spreobrnjenje zamorcov.

Ker je že pol leta preteklo, kar sim ti zadnjič pisal, te bo mikalo zvediti, kako se mi je ta čas godilo. Nar prvo je bilo, de me je neka bolehnost napadla; cvetin teden sim bolehati začel, in sim bolehal skoz velikonočne praznike; pa kmal sim se opomogel, in sim bil, Bog bodi zahvaljen! do današiga dneva zmiram zdrav, vesel in zadovoljin. Tudi častiti gospod Vikari in moji gospodje tovarši so zdej vsi zdravi in dobre volje. Od vročine sim ti zadnjič pisal, de do tistiga časa še ni bila prehuda, zdej pa zamorem perstaviti, de mali traven je bil precej gorak, in vroči so bili nekteri dnevi velikiga travna in prvi dnevi rožnika; pozaeje pa je čas deževja nastopil, in vročina je odnehala. Prvi dež smo dobili 24. rožnika, in potem je dozdej vsaki mesec nekterikrat deževalo. Sploh pravijo, de že zdavnej ni tako malo dežja padlo, kakor letas, in tudi ta dež večidel ni bil družiga ko ploha, ki je ravno tako hitro odšla, kakor hitro je perderla. Za kermo bo slaba. Tukajsna kerma se pa razloči od vaše; vaša je polna cvetlic, tukajsna je gola trava. Koliko veselje je per vas viditi travnike z njih mnogoterimi cveticami! Tukaj se nič taciga ne vidi, tako de bi človek skorej mislil, de Afrikanska zemlja ni stvarjena za cvetlice. Ravno tako tukaj ne poznajo veliko sadežev, ki so per vas tako navadni, in bi rekel neogiblivo potrebni, n. p. repa, korenje, pesa, krompir in veliko taciga so tukaj neznane reči. Kar sadje tiče, imamo lemone, ktere so vsaki dan na mizi in ktere se v tih vročih krajih ne morejo preplačati, imamo navadne vam znane smokve in tako imenovane indiške ali ternjeve smokve, ktere se od unih razločijo, in nam tudi dopadejo, imamo pomeranče, datelne in granate; ali vse to nam vaših češenj, jabek, hrušk toliko zlahtniga plemena, breskev, češpelj i. t. d. ne more namestiti; morde bo mogoče sešasama tudi te sadne drevesa v Afriko zasejati.

Časa mi zmanjuje, de bi Ti kaj več pisal, ker perprava za odhod nam daje zdej veliko opraviti.

Pozdravim Vas serčno, vse svoje perjatlje in znance, in se perporočim, v Vaše molitve. Spomnite se nas, prosimo posebno zdej, ko se podamo na težavno delo; Bog daj, de bi ga srečno začeli in veselo končali!

Tvoj zvesti perjatelj
Martin Dovjak.

Perstavek. Bolezni smo res skorej že vsak občutili, pa zunaj gospoda Hruškata nevarne nobeden ne. Kakšno bolezen de sim jest imel, Ti ne vem povedati, ker družiga mi nič ni bilo, kakor de so me moči zapustile, in ko sim tē nazaj dobil, je bilo vse zopet per starim. Sit nomen Domini benedictum. — —

Gospod Vinko je svoje pergodbe na Beli Reki popisal in na Dunaj poslal; razvidili boste iz tega dopisa, de se mu ni ravno nar bolje godilo — pa — kaj hočemo, saj nismo peršli v Afriko si meh-kiga življenja iskati.

Naša obleka na Beli Reki bo: plav talar, rudeča kapica, rudeči čevlji in še kak rudeč ali pisan pas. Skušnja nas bo učila, ali je ta obleka za gor permerjena.

S perilam smo se že nekaj previdili, samo de je vse pavolnato in ne platneno, kakor ga v Evropi po navadi nosite, platno se v Hartumu težko dobi, in to, kar je, je drago.

Per verhu zunaj lista: Pozdravilo Vam in vsim našim blagim rojakam. Ig. Knobleher s. r.

Misjonske nazaanila

g. Dr. Knobleherja do središnjiga odbora Marijne družbe na Dunaju.

(Konec.)

Bolelo nas je, de nismo mogli svetiga večera skupej praznovati, še bolj nas je pa bolelo, de v tem stanu na obeh ladijah nismo mogli veliciga praznika slovesno obhajati. Kakor smo sami sebe milovali, de še nismo v Hartum prišli, tako smo tovarše na „Zgodnji Danici“ srečne imenovali, ker jih okolišine niso zaderževale praznik slovesno obhajati, kjerkoli si že ladija bodi. Vdali smo se toraj v Božjo voljo, čigar nezapopadljivim modrim sodbam se ima stvar z otročje vdanostjo podvreči, in ga prosili, namesto daritve svojiga edinorojeniga Sina, ki smo mu jo le v duhu zamogli darovati, naše serca in našo dobro voljo sprejeti, ter se z ugodnim vetram v upanju dalje peljali, de bomo saj pred koncam božicnih praznikov svoj namen dosegli. Kuian, Melehit, ki sta se piramidam enako iz daljne ravnine vzdigovala, sta nas tolažila; de bomo konec popotvanja kmalo dosegli; še tisti dan smo memo obeh šli, drugi dan Tamaniatiški homec, in v god svetiga Janeza apostelna Kereriške gore dosegli, in že okoli ene popoldne so se na nezmernim obnebu ravnine, ki je med belim in višnjevim Nilam, za Hogeliškimi otoki palmovi verhi na veliki širočini perkazali. Vknernimo v zahodno stran Tutiškiga otoka, dosežemo iztok Bahar el Abiada, se obrnemo na koncu medvodja proti izhodu in se tako v drugo potočje višnjeviga Nila podamo, kar se na njegovim južnim bregu hiše in verti Hartumskiga mesta pred našimi očmi razgernejo. Na koncu misionarskiga verta zagledamo domače avstriansko bandero, ga s serčnim veseljem pozdravimo in na breg stopimo, kjer nas avstrianski oskerbnik Dr. L. Rajc, dva misionarja in mala množica otrok, ki so nas željno pričakovali, prav serčno sprejmejo. Tako smo 27. grudna prvo stajo dosegli, v štirih mescih po odhodu iz Tersta in v dveh mescih in devet dneih po odhodu iz Kaira. Slednji dan smo pred večernicami Boga slovesno zahvalili za mogočno varstvo, ki nam ga je po svoji neskončni dobrotljivosti tako obilno, tako oče-

tovsko na popotvanju delil. Naša mala družba se je začudila pervikrat orgle zaslišati in petje: „Hvala bodi Gospod Bogu“, ki je daleč donelo. S serčno hvaležnostjo in s solzami v očeh smo v tem trenutku tudi vse tiste Bogu perporočili, ki so nam perpomogli nogradu svojiga prihodnjiga dela perblizati se. Bog, neskončno pravični plačevavec, naj ljubezin, ki jo katoličani avstrianskiga cesarstva misionu srednje Afrike skazujejo, njih zvestim otrokam obilno poverne! Naj njim in njih poznim vnukam nar veči gnado, edino pravo, zveličavno kersansko katoliško vero na vse čase ohrani! Ako je naša slaba molitev pred sedežem Narvišiga uslišana, bo prestol naslednikov Habsburske hiše uterdil, našimu junaškimu cesarju pomagal mir, pokoj in edinost ljudstvam v blagor zopet vpeljati, in slehernimu, ki se z nar manjšim darom našiga dela vdeleži, s posebnimi gnadami povernil. Svjest sim si, de nas bodo naši dobrovoljni podporniki in prijatli, ko smo srečno svoj konec dosegli, še vedno podpirali, z zedinjenimi močmi težko nalogo dokončati; to upam od Marijne družbe, ki ima oba dela sveta tesno zvezati, upam to od ljubeznjive vdanosti in delavnosti velikiga odbora, ki se je mójiga misiona poprijel, in ga bo tudi oživljal in uterdoval. i. t. d.

Dr. Ignaci Knobleher,
apostolski namestnik.

Znamnja božje kazni nad nevernimi.

V nekim ne posebno velikim kraju na Slovenskim je bilo pred več leti dosti malovernih ali celo nevernih ljudi. Neki penzioniran častnik je bil v ta kraj bukve neverskiga francozkiga duha „bukve od nature (livre de la nature)“ prinesel in med svojimi znanci in sorodniki razznani. Kmalo se je sad taciga berila pokazal: mnogoteri za drugo pošteni možje so se začeli nekako nekersansko obnasati: za božjo službo bolj merzle, za nauke svete vere nemarne, sami sebi modre in prebrisane so se kazali, čistosti kersanske pač tudi niso nič spostovali: drugim sicer njih pobožnosti niso naravnost grajali in prisadovovali, pa nekako megočno so na take kot na priproste oko pobešali. Posebno moder in vnet duhoven pastir bi bil morebiti taki dušni kugi v začetku utegnil v okom priti, pa ravno taciga takrat v tistim kraju ni bilo; in tedaj se je nevera med vsimi možmi, kteri so se bolj stali, močno uterdila. Vender človekovo življenje, mnenje in djanje ima svoj odločeni čas: in, ko je s takimi možmi do konca prišlo, ali je pač ta konec sploh kaj dobriga pokazal? Vecidel ne. Perva kazen je zadela tistiga častnika, zasejavca nevere: mertviga so našli na stranskim kraju: se ve, de je umerl brez luči in križa. Dva druga sta v nekaj letih sicer po kratki bolezni, pa brez znaminj pokore za njim sla. Tretji je bil sicer spovedan in v sv. olje djan: pa zavoljo neznane bolezni ni mogel svete popotnice prejeti; ta je bolj po nepremišljenosti med tisto družbo prisel. Četerti se je per ti priliki posmehoval rekoč: dans so našimu tovarsu čevlje za pot namazali (tako je govoril prederzno od zakramenta bolnikov): pa kmalo je sam brez duhovne pomoči umerl. Petiga, ki je bil pred obilno bogat, je v revi nesnažna žival končala, in ni hotel spovednika sprejeti. Dva brata sta oba v pičli uri zdrava in mertva bila, in s svetim oljem so jih komej, pa morebiti že prepozno previdili. Eden tistih znanih je po vnanjim

videzu kersansko umerl, in gotovo mu je le pobožna žena to od Boga pridobila; in nekteri so še živi, morebiti de ravno tako le pobožne žene ali pobožni otroci takim očetam in možem življenje daljsajo.

Mož po volji božji.

Sveti Francišek Ksaveri je bil 1506. leta sedmiga maliga travna na Španskim rojen. Ko doraste, si iz ljubezni do Boga duhovski stan zvoli, in v jezuitarski red stopi. Njegova naj srečniša želja je bila, prav veliko nejevernikov Kristusu pridobiti. V Lisabonu se proti jutrovi deželi napravi, že na barki vsako nedeljo in vsak zapovedani praznik božjo besedo oznanuje, divjaške in nevedne brodarje v kersanskim nauku podučuje. Za tega volja pa je tudi Bog njegovo prizadevanje obilno obdaril, od tistiga časa ni bilo ne kletvine ne pregrešnega pogovora na ladii slisati. Ko je v deželo nejevernikov prišel, je koj začel zgubljene ovčice spreobračati. Število spreobrnjenecov je bilo tako veliko, de je vneti mož presvetiga truda kerševaje komaj rame gibal. Samo otrocičev, ki so kmalo po prejetim sv. kerstu umerli, je bilo več ko deset sto. Zavolj gorečih želj kersnikov, božjo besedo iz njegovih ust slisati, je komej nekoliko časa dobil jesti in se malo razvedriti. Velikrat je pred njimi v kotichek zbežal, de je mogel vsakdanje molitve opraviti. V nekim pismu sam pripoveduje, de je v enim mescu deset tavezent nevernikov, in velikrat na dan vse prebivavce velike vasi kerstil. V ravno tisti deželi je dva mertva v življenje obudil. Pergodilo se je tudi, de je sovražnik mesto, v katerim je ravno stanoval, na vsih straneh oblegel, in dolgo časa stiskal. Pomankanje vode je ljudem in živalim gotovo smert zugal. S kraljevim privoljenjem ukaže sveti Ksaveri v sredi mesta križ postaviti, velika množica ljudi se okoli križa zbere, stari in mladi, vojaki in možje, žene in otroci radovedno pričakujejo, kaj de bo. Svetnik poklekne, in nebeskiga Očeta zavolj zaslužnja Jezusa s terdnim zaupanjem potrebna dežja prosi. Nenadama črni oblaki privihrajo in nebo pokrijejo, zaželeni dež obilno pomoči ljudem in živalim žejo pogasi. Kralj čudež vidi, se da kerstiti in vse ljudstvo z njim. Dvajsetiga listopada 1552. leta se je svetnika huda merzlota lotila, precej je spoznal, de je njegovo življenje pri kraju. To se je tudi v resnici zgodilo, dvajset dni potem je umerl, sveto kakor je živel, in se preselil k ljubimu Jezusu, za kteriga je ves gorel.

Ogled po Slovenskim.

Iz Notranjskiga smo dobili naslednje pisanje, katero ima tehtne nauke v sebi in blago serce pisavcovo razodeva:

Predragi prijatelj!

Da bi pod kosatim germam posvetnih postav in pravice cvetlica kersanske vere, katero so mi moja ljubeznjiva rajna mati s toliko skerbjo vsadili, in z mnogimi solzami polivali, popolnoma ne ovenela, sim sklenil ji varha v Danici postaviti.

Za to ti pošljem naročnino i. t. d.

Serčen pozdrav od Tvojiga prijatla

c. k. avskult. v

Iz Breznice. 15. t. m. je v Radu na jétiki

umerl gosp. Jernej Grom, duhoven Terzaške škofije. Bil je še le dve leti duhoven, pa le malo mescev v službi, po tem pa zmirej doma pri svojim očetu.

Iz Ljubljane. Iz Lavanta so nam poslali Milostljivi škof 2000 podobie sv. Cirila in Metoda; kdor jih želi, jih zamore dobiti, dokler jih kej imamo. 100 jih velja 1 gold. Prineski se bodo poslali misioniskim duhovnam k sv. Jožefu pri Celju, kjer se bo bratovski altar tema svetnikama postavil. *)

* Gosp. bukvovéz Gerber je dobil od Mil. škofa Slomška naročilo, 50 bukvic „kersanskiga junaka“ čedno vezati ter jih g. Antonu Vrečko-tu, vojniškemu duhovnu pri polku Kinski v Florencio poslati; odločili so jih Visokočastiti pastir sinovam domorodniga polka v darilo za novo leto.

Razgled po kersanskim svetu.

Iz Rima. 29. listopada so se vsi častniki obeh francoskih polkov, ki sta v Rim peršla, svetimu očetu poklonili, ribčev perstan poljubili in kleče apostolski blagoslov prejeli. — Pretekliga mesca je apostolski namestnik Siamski gospod Pallegoix z dvema mladima Siamzama k svetimu očetu peršel. Mladenca se papežu trikrat globoko perkloneta in jih v taiškem jeziku takole ogovorita: Jožef Ksom iz Kohinkine in Keo iz taiškiga kraljestva, služabnika Vaše Svetosti, padeta pred svete noge slovečiga gospoda in pastirja, kateri nar višiga Gospoda Jezusa Kristusa na zemlji namestuje, in verne kristjane vsih ljudstev in jezikov vlada. Vaša služabnika prosita, jima pervoliti Vaše svete noge poljubiti. Blagoslovite milostivo ta otroka iz taiškiga kraljestva, de blagoslov nad kralja in taiško ljudstvo pride, in njih serca nakloni kmalo stopiti v pravo Božjo cerkev. — Na to svetimu očetu noge in perstan poljubita ter jim pismo Siamskiga kralja in zlatih in srebernih cvetlic v dar dasta. Pismo je bilo polno hvale in je okoli 7 strani obseglo. Siamski kralj pravi med drugim, de je že zdavnaj iz anglikanskih časnikov papeževo zvoljenje zvedil, de mu je njegov veliki perjatelj, Maloški škof zdaj naznanil, de hoče še enkrat v domačijo iti in svetiga očeta viditi in de z veseljem o ti priliki do svetiga očeta piše in z viškim škofam prijaznest sklone, ktera naj še dalje terpi. „Jest,“ pravi „še nimam vere v Kristusa: zvesto sim vdan budaizmu, pa se le modroslovja te vere deržim, ktera je z brezštevlnimi in tako abotnimi perstavki popačena, de bo po mojih mislih kmalo sveta zginila. Vaša Svetost bodi prepričana, de moje vladarstvo kristjanov ne bo preganjalo in de so rimsko-katoliški kristjani pod mojim posebnim varstvom in de se nikdar ne siliijo kaj zoper svojo vero storiti. Maloškimu škofu sim ravno to rekel Vaši Svetosti povedati.“ Pismu je kraljev naslov perdjan, ki se tako glasi: Chao Fa Phra - Paramander Moha Mongkut, t. j. knez nebeski, nar mogočniši gospod velike kronc. Svetiga očeta je to pismo ajdovskiga kralja silno ganilo, in bodo odgovoru tudi lep dar perdjali. Potem so škofu in mladencama koralnih križev dali, čelo mladencama pokrižali in ju z očetovsko prijaznostjo blagoslovili.

Iz Gradca. G. Adalbert Šmid, pridigar v škofjski cerkvi, je izvoljen duhovni vodja tukajšne duhovšnice. Po škofovi želji je pridige v škofjski cerkvi Oče Dominik prevzel. Tudi pravijo, de bo v začetku prihodnjiga mesca v znotranjim mestu ljudski mision.

*) Prosimo Visokočastito predništvo bratovšine, nam še podobie poslati, ker bodo poslane blezo skorej pošle.

Vredništvo.